

Ferran Requejo

Generalitat: cal canviar el rumb

Estem vivint en un escenari de decepcions diàries i d'incerteses futures. El Govern del PP té majoria absoluta al Parlament central, però és un govern molt dèbil a escala europea i internacional. La prima de risc espanyola va escalant nivells alarmanants que posen en zona vermella diferents indicadors, els de risc de rescat i els de ruptura social (aturats, joves sense expectatives, precarització laboral, desafecció ciutadana, pressions internacionals).

El Govern central no transmet cap imatge de solidesa, sinó la d'una improvisació reactiva erràtica. Provoca desconfiança. N'hi ha per a això i per a molt més. És un escàndol en termes de racionalitat haver endarrerit l'aprovació dels pressupostos per les eleccions andaluses. Això no és la decisió d'un govern seriós. Tampoc no ho és que s'inverteixi en un AVE marginal quan es deixa de banda el corredor del Mediterrani, molt més decisiu econòmicament. Resulta un insult a la intel·ligència que es faci veure que es retalla el deute quan, en realitat, es fa apujant impostos, fent exercicis de comptabilitat creativa i deixant de pagar les autonomies. El Govern central és el primer a incomplir la llei. També resulta de país de sainet, a més de tenir un cap d'Estat que caça elefants a Botsuana, que es declari una amnistia fiscal per als més rics –que incentiva les pràctiques de frau–, mentre s'apuja l'IRPF, que afecta els assalariats i les classes mitges.

A Catalunya s'hi afegeixen el greuge d'un espoli econòmic basat en un dèficit fiscal escandalós en termes de política comparada, i un marc constitucional que s'ha revelat molt hostil amb el país. L'autogovern s'està convertint en una realitat cada cop més diluïda, més degradada i més insolvent. I sabem que la crisi actual és una excel·lent coartada aparent per aprofundir la recentralització política. El *Wall Street Journal* i el *Financial Times* recollien recentment la voluntat del Govern central de moure's en aquesta direcció.

Fins ara, la tònica del Govern de la Generalitat ha estat presidida per la voluntat de complir amb el pagament del deute

a partir de "retallades" en la despesa pública. Però en realitat la Generalitat no té les competències necessàries per decidir el que el país necessita en termes econòmics i de benestar. No té capacitat de reactivar l'economia catalana amb els instruments de què disposa. En temes polítics i econòmics, Catalunya és un país dependent. El Govern de la Generalitat, més que governar, actua com una gran gestoria que administra una situació de misèria pressupostària. La imatge que

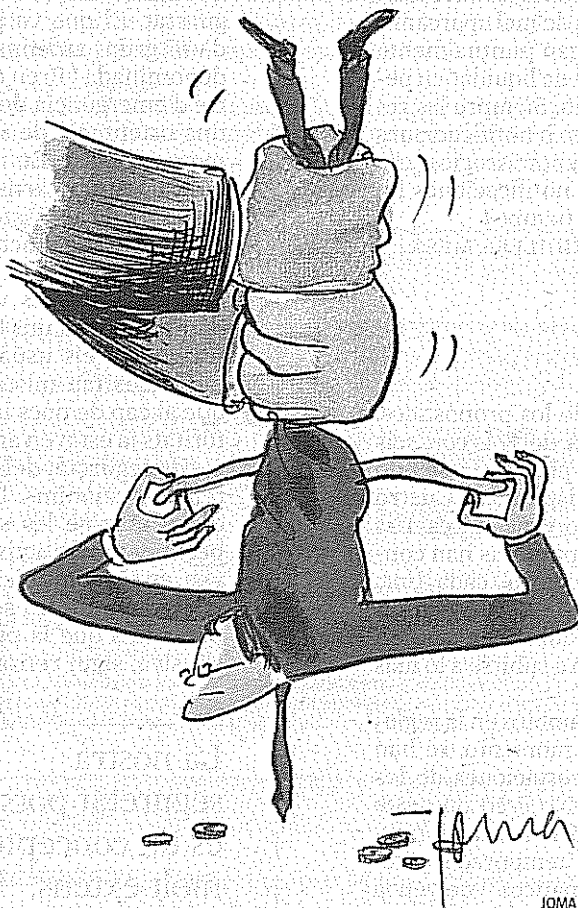
pacte que solucioni la situació d'espoli. Això ho saben el Govern i el seu president. El "nou pacte fiscal" s'està convertint en una utopia més antiga cada dia que passa. Ja no resulta possible mantenir més aquest miratge. A Catalunya cal donar un cop de timó i, per fer-ho, cal canviar d'objectius, d'aliats, d'estratègia i de discurs.

El camí a seguir, malgrat totes les incerteses del procés, és el d'una Catalunya independent. És el camí per tal que el país no només no es vagi diluint, sinó perquè s'enforteixi i sigui capaç de projectar tota la seva personalitat diferenciada i totes les seves possibilitats –que encara són moltes, en un món creixentment competitiu i globalitzat–.

El Govern té tres escenaris generals davant seu: 1) seguir com fins ara, una posició que cada vegada té menys sentit; 2) fer un canvi de govern (ara sí amb els "millors") que prepari el país per a la independència; 3) convocar eleccions per sortir reforçat, presentant un programa per un estat propi dins de la Unió Europea. Els escenaris 2 i 3 poden ser complementaris. El president s'hauria de dirigir al país i s'hauria d'explicar a la ciutadania com un estadista. Estic convençut que la majoria entendre la situació actual i el projecte independentista de futur si se li explica bé, sense eufemismes ni ambigüitats. El transatlàntic del país està girant. Però cal que des del pont de comandament s'acabi de fixar el rumb. I cal fer-ho amb molta professionalitat. Cal un govern estructurat per l'establiment de la transversalitat de les forces catalanistes del Parlament i de la societat civil, per l'impuls de la internacionalització del procés d'independència,

i amb voluntat de marcar un lideratge que sigui reconscible des de Washington, Brussel·les i Pequín.

Duke Ellington deia que "quan es compon música sempre s'ha de saber com juga al pòquer qui ha d'interpretar-la". Als catalans ens cal un govern que pugui governar. Un govern que pugui impulsar el benestar de la població i els objectius polítics, econòmics i culturals que el país necessita. I ara ens cal un govern que reflecteixi en la composició i estructura interna la preparació i voluntat per assolir la seva emancipació nacional. Un govern que lideri en termes de futur. ●

JOMA

transmet és la d'algué que tracta de racionalitzar recursos des de la precarietat i, sobretot, des de la impotència.

L'Estat no reconeix Catalunya com a realitat nacional, lamina constantment l'autogovern, i a més de sortir caríssim als catalans, està hipotecant el seu futur polític, econòmic, cultural i de benestar. Els preus de la dependència política són molt alts. Estem perdent quotidianament temps, energies, diners i prestigi.

Establir un nou "pacte fiscal en la direcció del concert econòmic" ha estat el punt estrella del Govern. Tanmateix, a hores d'ara queda clar que no existirà un